

NOVÝ DOMOV
TRACY A JESS

Jacqueline Wilsonová

NOVÝ DOMOV TRACY A JESS

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2021

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2019 Jacqueline Wilson

Illustrations © 2019 Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *We Are The Beaker Girls*

(First published by Doubleday, a part of
the Penguin Random House, London 2019)

přeložila © 2021 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-401-5

*Kenny, Olivii, Farrah Leigh,
Shannon, Samantě, Carlosovi,
Ashley a Sandi*

1

Tři zmrzliny v kornoutu, prosím, všechny „s čokoládovou tyčinkou. Jednu s čokoládovou polevou, jednu s jahodovou a jednu s barevným sypáním.“

Zmrzlinář se na mě přátelsky usmál. „Všechny jsou pro tebe, Jess?“

„Ano, ňam, ňam!“

To byl náš obvyklý vtípek. Samozřejmě jsem nechtěla sníst všechny tři. Jedna byla pro mámu, druhá pro Flo a třetí pro mě. Vždycky když v našem krámku uděláme nějaký dobrý obchod, oslavíme to zmrzlinou. Ten krámk ve skutečnosti patří Flo, ale my jsme se k ní asi před měsícem nastěhovaly a máma v něm pracuje. A za tu dobu jsme měly zmrzlinu už sedmkrát! Dneska jsme udělaly opravdu SKVĚLÝ obchod. Kauf, jak říká Flo.

Dopoledne bylo klidné. Flo seděla na své pohovce, na klíně měla opatrně položenou mísu s vodou

a kartáčkem na zuby jemně čistila porcelánovou dámu s krinolínou. Máma vzadu na kolenou lepila kousky dýhy na dřevěnou stoličku, aby byla hezčí. Já jsem si hověla na vybledlém sametovém křesle se svým psem Alfiem spícím na polštářku u mých nohou.

Měla jsem v sešitě počítat nějaké protivné příklady. Moje bývalá učitelka Mary mi často volá a vyptává se, jestli se učím. Dělá si starosti, že už tak dlouho nechodím do školy.

Předtím jsme bydlely na londýnském sídlišti Duke Estate a chodila jsem do školy tam. V té době jsem Mary říkala slečno Oliverová. Mám ji ráda, ale trochu mě štve, že mi pořád posílá domácí úkoly. A nejhorší jsou slovní úlohy. Ty přímo nesnáším. Tak jsem teď místo toho kreslila komiksové obrázky Alfieho.

Udělala jsem ho, jak spí, jak je vzhůru, jak běhá jako blázen, skáče za míčem a leží na zádech, protože chce podrbat břicho. Dokonce jsem vytvořila jednu kresbičku, na které čurá. Alfieho mám moc ráda. Skoro stejně jako mámu. Znáte mou mámu Tracy Beakerovou? Když jsme bydlely ve věžáku Marlborough Tower, všichni ji tam znali. A v Cooksea už ji taky zná spousta lidí. Ona je prostě takový typ.

V neděli ráno, když chodíme na bleší trh, povídá si s lidmi a vždycky

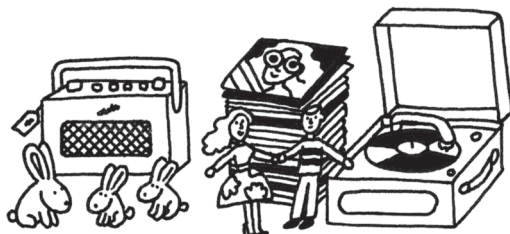

je umí rozesmát. Nejradši ji má Bill, co prodává žemle se slaninou. Neříká jí Tracy, ale Endžilo, podle jedné staré zpěvačky, která má obrovskou hřívu kudrnatých vlasů. A mně říká malá Endžila, protože bohužel i já mám po mámě tu kudrnatou černou hřívu. Moc se nám nelíbí, jak nám říká, ale smějeme se tomu.

Bill se v jednom kuse chechtá a vtipkuje, a když je ošklivo a prší, dokáže každému spravit náladu. Má fenku Gladys – velkého bílého stafordšíra s růžovým obojkem posetým kamínky, které se třpytí jako diamanty, a růžovým vodítkem. Přivazuje za něj Gladys ke svému karavanu. Vypadá jako zlý pes, ale ve skutečnosti je moc hodná. Alfie ji zbožňuje. Má rád i Billa, protože mu dává odřezky slaniny. Bill se mámy jednou ptal, jestli má nějakého přítele. Máma se jen smála. Říká, že s chlapy už nechce nic mít. Mě to těší hlavně kvůli tomu, že už nechce nic mít se Seanem Godfreyem, protože ten mi nikdy nepřiřostl k srdci. Zato Billa mám ráda. I Gladys. A žemle se slaninou. Možná máma časem změní svůj názor na muže.

Takže ráno byl v našem krámku se starožitnostmi klid – jen dvě staré paní tu zabíjely čas lelkováním,

obhlížením zboží a vzdycháním v koutku, kterému máma říká Ulička vzpomínek. Na starou televizi tam posadila čtyři postavičky Teletubbies a před odřený tranzistorák ušaté skleněné zajíčky. Vedle gramofonu vyrovnala komínek vinylových desek a před něj naaranžovala Barbie a Kena, jak spolu trsají. Do staré kolíčky nastrkala gumové panenky a prasátkové kasičky.

Jedna paní si koupila puzzle s obrázkem venkovské chalupy za libru, ale to bylo všechno. A pak v poledne vstoupila do krámu jedna umělecky vypadající dáma. Když se probírala oblečením na ramínkách, cinkaly jí náramky na rukou. A vtom se zarazila s pohledem upřeným na jedno místo.

Dívala se na malý psací stůl, který máma koupila jednu neděli na bleším trhu. Byl otlučený, u šuplíků chyběla půlka držátek a deska potažená kůží byla samý flek. Mně připadalo, že je to starý krám, ale máma mi pošeptala, že je viktoriánský. Ten chlapík, co ho prodával, za něj chtěl sto dvacet pět liber. Přestože tvrdil, že za míň ho rozhodně nemůže prodat, máma cenu nakonec usmlouvala na devadesát liber. Mně i tak připadalo, že to je moc, ale Flo spokojeně přikývla, když ho viděla.

„Výborně, Tracy,“ zazubila se. „Holka, jak ty to děláš? Jsi v tomhle byznysu teprve pět minut, a už máš oko na dobrý kšefty.“

„Dvě oči,“ mrkla na ni máma nejdřív jedním a pak druhým.

Několik hodin ho drhly od skvrn, voskovaly, leštily a přidělávaly náhradní držátka. Máma pak na něj postavila kalamář se starým brkem a několik papírů vymáchaných v čaji, aby vypadaly jako pergamen. Stránky popsal úryvky z viktoriánských románů, které jsme koupily v místním knihkupectví.

Máma na ten stůl vyrobila ještě speciální velkou ceduli – visela na zásuvce na provázku. Její komentáře na visačkách začínají být docela proslulé.

Seděla u tohoto stolu na staré studené faře Charlotte Brontëová a vášnivě sepisovala svou Janu Eyrovou? Nebo se Charles Dickens vrátil z procházky po zasněženém hřbitově a usadil se k němu, aby se pustil do Nadějných vyhlídek? Můžete u něj začít své vlastní umělecké dílo, a to za cenu pouhých 600 liber!

„Šest set liber!“ zajíkla se Flo, když zamžourala na cedulku. „To je trochu moc, Tracy! Tolik za to výletníci nedají!“

„Jen počkej a uvidíš,“ řekla jí tenkrát máma.

Tak jsme čekaly – a teď jsme koukaly na tu paní s náramky, jak civí na stůl, čte si cedulku, hladí

dřevo, zvedá pero a papír, chodí po krámě a hryže se do rtu, vrací se ke stolu a zhluboka se nadechuje.

„Jakou největší slevu jste ochotné dát na ten stůl?“ zeptala se.

„Na ten náš krásnej viktoriánskej stůl?“ zeptala se Flo. „No, víte, bude nám po něm smutno, pokud zmizí. Tohle je opravdu dobrá cena, drahoušku. Tušíte vůbec, za kolik se tyhle starožitný kousky prodávají v Londýně? Viděla jsem je v inzerátech i za tisícovku. Myslím, že s cenou už dolů jít nemůžeme.“

„Ach jo,“ vzdychla paní. „Nemůžu si dovolit dát za něj tolik.“ Začínala pomalu otvírat jednu zásuvku za druhou. Máma dala do každé nějakou cetku – starou známku, skleněnou kuličku, minci, malou skleněnou lahvičku. Ve skutečnosti neměly žádnou cenu, ale ta paní při jejich objevování vždycky tiše vypískla. „To je krása!“ Jenže pak vzdychla a otočila se, jako by chtěla odejít.

„Možná bychom mohly slevit padesát liber, Flo. Hlavně když se ten stůl dostane do dobrých rukou,“ navrhla máma.

Flo však zavrtěla hlavou.

„Copak nevidíš, jak moc ho ta dáma chce?“

„Vždycky jsem toužila po takovém stole,“ přiznala paní.

„Nejste náhodou spisovatelka?“

„Chtěla bych být. Jenom nějak nemůžu začít.“

„V tom případě by pro vás ten stůl mohl bejt inspirací,“ lákala ji máma. „Něco vám řeknu. Dám vám

k tomu to pero a pergamen zadarmo. Aby vám vytvořily správnou atmosféru pro psaní.“

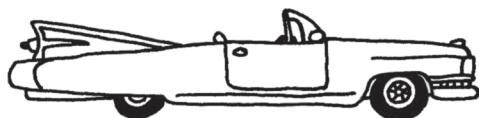
„I tak je to pořád moc peněz,“ vzdychla paní – ale nedokázala od stolu odtrhnout oči.

„Tak dobře. Pět set padesát – i když to znamená, že vám ho dáváme prakticky zadarmo,“ řekla Flo.

„To беру!“ souhlasila paní, zalovila v kabelce a vytáhla kreditní kartu. „Máte pravdu. Je to skutečně výhodná koupě.“

„Bydlíte v Cooksea? Někde poblíž? Mohla bych vám ho přivést naší dodávkou,“ nabídla jí máma.

Patřila Flo, ale ta s ní tak dlouho nejezdila, že už potřebovala důkladně opravit. Flo na to neměla a my taky ne, tak se máma rozhodla, že prodá svůj růžový cadillac, abychom na tu opravu měly. Ten

cadillac sice milovala a stejně tak já, ale nedalo se nic dělat. Navíc jí ho koupil její bývalý přítel

Sean Godfrey a my už jsme s ním nechtěly mít nic společného.

Paní odešla celá šťastná a natěšená, že konečně napíše nějaké velké dílo. A já s mámou a Flo jsme byly ještě šťastnější, protože jsme vydělaly tolik peněz – čistých čtyři sta šedesát liber! Mně sice moc nejdou slovní úlohy, ale co se týče kupeckých počtů, v poslední době jsem se hodně zlepšila.

Máma mě poslala pro zmrzlinu, abychom to oslavily. Řekla mi, že musím dávat velký pozor, až budu přecházet ulici. Stánek se zmrzlinou je až skoro

u moře, poblíž plážových chatěk. Je to jen pět minut od Skládky. Tak se jmenuje náš obchod. Stejně říkala máma dětskému domovu, kde vyrůstala a odkud si ji vzala Mandy, když jí bylo asi

tolik co mně. Mandy je něco jako moje nevlastní babička. Mám ještě vlastní babičku Carly, ale tu nemám zdaleka tak ráda. Mary, moje bývalá paní učitelka, je teď zase něco jako moje teta, protože se kamarádí s Mandy. A Flo je

taky něco jako teta, protože u ní bydlíme a máma pracuje v jejím obchodě. Takže mám dvě babičky a dvě tety! Ale samozřejmě jen jednu mámu – Tracy Beakerovou.

Zaplatila jsem zmrzliny a vzala je do rukou. Do jedné dvě s polevou a do druhé tu s barevným sypáním. Zmrzlinář ví, že je pro mě, a vždycky mi ji hodně posype a ještě přidá třešničku.

„Opatrně, princezno!“ řekl mi s úsměvem.

„Já jsem vždycky opatrná!“ ujistila jsem ho a vykročila na zpáteční cestu.

Chtěla jsem si jednou líznout své zmrzliny, ale pak jsem se rozhodla, že to radši nebudu riskovat. Šla jsem rychle a zároveň pozorně, s rukama nataženými před sebou. Svítilo sluníčko a mně bylo jasné, že musím pospíchat, aby se zmrzlina neroztekla. Zhluboka jsem dýchala a pořád nemohla uvěřit, že bydlím na tak krásném místě. Moře se na slunci třpytilo, chatky svítily jasnými barvami –

červenou, modrou a žlutou – a nad hlavou mi létali rackové a chechtali se.

Vzhlédla jsem, protože jsem dostala strach, aby mi nepokakali zmrzlinu.

A vtom mi někdo mou zmrzlinu vytrhl z ruky a utekl!

„Hej!“ zakřičela jsem naštvaně. „To je moje zmrzka! Dej to sem!“

Ten někdo samozřejmě nic takového neudělal. Byl to hromotluk v baseballové čepici, špinavém triku a vybledlých džínách. Původně bílé podrážky jeho tenisek byly šedé, ale přesto svítily, jak utíkal po promenádě se zmrzlinou jako trofejí v ruce. Zmizel mezi dvěma chatkami, a než jsem tam doběhla, byl pryč.

Bylo mi do pláče. Nejen proto, že mi ukradl zrovna tu zmrzlinu s barevným sypáním a třešničkou. Nejspíš ji ani nesní. Udělal to jen pro zábavu. Bylo to ponižující. Jsem pro něj jako malé děčko. Jenomže já *nejsem* děčko! Je mi deset a půl. Vadí mi být takhle malá a slabá a bezbranná.

V mé staré škole mě šikanoval jeden kluk, jmenoval se Tyrone. S oblibou do mě strkal a jednou do mě vrazil tak, že jsem si odřela ruce a kolena do krve. Moje máma to zjistila a bylo to hrozně trapné, protože křičela na Tyrona a jeho kámoše a potom vtrhla do školy a *křičela na mou učitelku. Na slečnu Oliverovou!* Měla jsem chuť zalézt pod stůl. Máma běsnila, ale paní učitelka byla celou dobu v klidu.

Nakonec se to všechno srovnalo, máma a slečna Oliverová – Mary – se usmířily a teď jsou skoro kamarádky (což je divné, protože máma učitelky nesnáší). A stala se ještě divnější věc. Že jsem totiž jednou do Tyrona omylem strčila a on spadl a rozbil si nos a oba jsme skončili na marodce a tam jsme se skamarádili. Vlastně se mi po něm docela stýská.

Máma říká, že k nám možná bude moct brzo přijet na návštěvu. I moje kamarádky Ava a Alice. Jen asi ne všichni dohromady, protože Ava a Alice jsou slušně vychované a spořádané holčičky a Tyrone je pravý opak.

Naprosto chápu, proč se mi Tyrone a jeho kámoši posmívali. Moje vlasy vypadají dost šíleně, k tomu nosím brýle a jsem na svůj věk docela malá. Učím se dobře, ve třídě jsem patřila k nejlepším – vlastně jsem *byla* nejlepší, i když to zní jako vychloubání. Tak mi říkali „černá ovce“ a „brejloun“ a „Jess-běs“. A smáli se mi.

Samozřejmě mi to hrozně vadilo. Nelíbilo se mi, že mě šikanují. A že o tom máma ví. Nejhorší ze všeho totiž bylo, když mě šla do školy bránit – bylo to trapné. Po přestěhování do Cooksea jsem se rozhodla, že už nebudu taková chudinka. Že budu silná, drsná a odvážná jako máma, když byla malá. Nikdo by se neodvážil šikanovat Tracy Beakerovou.

Jenže samozřejmě nedokážu vyrůst tak, abych byla větší. Vlasy jsem si jednou

zkoušela narovnat gelem, ale bylo to ještě horší, vypadaly jako mastné. Dopadlo to katastrofálně, i když se mi je snažila narovnat kadeřnice. Pokoušela jsem se chodit bez brýlí, ale neviděla jsem na cestu a učebnici jsem si musela držet před nosem. Teď naštěstí do školy nechodím. Začnu až v září a v nové škole nebude nikdo vědět, že mě dřív šikanovali.

Musím se aspoň *chovat* jinak, když už nedokážu *vypadat* jinak. Učím se chodit sebevědomě se vztyčenou hlavou a dělat pořádné kroky. V duchu si nacvičuju vtipné poznámky pro případ, že by mi někdo řekl něco hnusného nebo třeba sprostého. Ale v Cooksea naštěstí není nikdo, kdo by mluvil hnusně nebo sprostě. Je příjemné teplé léto a všichni vypadají šťastní, že jsou tady, a usmívají se na ostatní.

Vždycky když jsem chodila s Alfíem po promenádě, dostávala jsem dvojnásobné úsměvy. Všichni staří lidé sedící na lavičkách si s námi rádi povídali a děti, které si hrály na pláži, si ho chtěly hladit. Bylo tu několik skupinek starších děcek na kolech a na skateboardech, ale i ta se tvářila přátelsky a nevadilo jim, když na ně Alfie štěkal.

Byla jsem tak šťastná, že jsme tady, kde to vypadá, že mě mají všichni rádi. Jenže teď to ten chuligán v baseballové kšiltovce celé zkazil. Přitom tu byla spousta menších dětí se zmrzlinou. Tak proč si vybral zrovna *mě*?

Dvě zbylé zmrzliny se začínaly roztékat. Nemohla jsem tu stát a litovat se. Musela jsem spěchat na

Skládku. Vzala jsem do každé ruky jednu zmrzlinu a vyrazila. Držela jsem kornouty tak pevně, že div nepraskly.

Za chvílku jsem byla doma. Obchod dřív zatuchle páchl, ale máma strávila jeden víkend tím, že všude utřela prach, vydrhla podlahu a vyvětrala oblečení na sluníčku. Teď to tu čerstvě vonělo – po barvě, leštěnce na nábytek ze včelího vosku a květinách ve starých vázách, které byly moc otlučené na to, aby se daly prodat, voňavkou, co používala Flo, mámi-ným kokosovým šamponem a Alfieho vůní spokoje-ného pejska.

Flo začala napodobovat znělku zmrzlinářského auta a pak nade mnou zavrtěla hlavou.

„Můj ty Tondo kolenatej, koukni na ni! Ty neumíš počítat?“ spráskla nade mnou teatrálně ruce. Kdysi

hrála v jednom televizním sitcomu uklízečku a občas se do té role docela ráda vrací. „Je vidět, že už jsi dlouho nebyla ve škole. Přece tři zmrzliny jsou tři, a ne dvě!“

„Jess?“ Máma vzhledla od svého štokrlete. „Co je? Co se stalo?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Coby? Nic se nestalo. Jen jsem na tu zmrzku měla hroznou chuť, to je všecko. Začala jsem ji jíst a pak už jsem nemohla přestat. Byla hrooozně dobrá.“ Olízla jsem si pusku.

Ony se mi smály. Věřily mi každé slovo. Věděla jsem, že lhát se nemá, ale nesnesla jsem představu, jaký by udělaly hrozný povyk. Flo by říkala: *chudinečka tohle a chudinečka tamhleto* a vnucovala by

mi svou zmrzlinu. A máma by se zase naštvála, vyběhla by z krámu a začala pátrat v ulicích Cooksea po hromotlukovi v baseballové čepici. O to jsem vůbec nestála. Chtěla jsem na to co nejrychleji zapomenout.

Nebylo to však jednoduché, když jsem měla *tak* sucho a prázdko v puse a bylo mi *takové* horko a *tolik* jsem toužila po té měkké, sladké a chladné dobrotě v kornoutu. Oběd byl dneska jen takový rychlý a odbytý – sendvič s tuňákem a rajčetem se zázvorovou limonádou pro mě a pro mámu a pivem pro Flo (prý je dobré na trávení). Ale večer jsme si naštěstí daly opravdu dobré jídlo a nikdo mi ho nemohl čmajznout, protože leželo bezpečně na talíři v hospodě U Lopatky a kyblíčku.

Tuhle hospodu mám moc ráda. Venku jsou na každém okně kyblíčky s pelargoniemi a vedle dveří z každé strany stojany na deštníky s dětskými lopatkami na písek. I uvnitř je to moc hezké. Zdi mají vymalované jasnými barvami a na dámských záchodech visí legrační staré pohlednice s vtipy. Ráda tam sedím a čtu si je.

Zašly jsme sem při naší úplně první návštěvě Cooksea. Máma zrovna slavila narozeniny. Jelikož jsme neměly moc peněz a nemohly si dát nějaké drahé jídlo, objednaly jsme si jednu porci boloňských špaget dohromady a bylo to výborné. Nakonec jsme měly i dort, protože jeden pán, co se jmenuje Petr Ingham, tu pořádal oslavu narozenin. Tohle

byste neuhodli: moje máma a tenhle Petr spolu žili v dětském domově, když byli malí! On tvrdil, že tenkrát byli kamarádi. Máma mi potom řekla, že *takoví*

kamarádi zase nebyli – Petr prý byl malý, hubený a ufňukaný a občas mámě lezl na nervy. Říkali mu Pěta hubeňour.

Teď rozhodně není malý ani hubený. I když tlustý taky ne. Je prý ředitelem školy, ale nepřipadá mi tak přísný jako paní ředitelka Michaelsová v mé staré škole. Tvářil se přátelsky. Měl na sobě košili s pestrobarevným vzorem, ale jinak působil jako tichý a hodný člověk. Pravý opak Seana Godfreyho.

Od té doby jsme byly v hospodě U Lopatky a kyblíčku ještě několikrát, ale vždycky jen na rychlý oběd – třeba hranolky se sýrem – samy dvě s mámou. Flo zatím doma odpočívala. Samozřejmě jsme chtěly, aby Flo šla s námi, jenomže by byl hrozný problém ji tam dostat. Je totiž nadrozměrná a k tomu má slabé nohy, protože prodělala mrtvici.

Máma si myslí, že by měla mít vozíček.

„Prdlačky!“ vyjela na ni Flo, když jí to řekla. Občas totiž mluví jazykem své oblíbené herecké role – uklízečky.

„Ale Flo, bylo by to mnohem lepší. Mohla bych tě všude vozit,“ přesvědčovala ji máma.

„Ne, Tracy – v žádném případě! Nemám zájem se předvádět zborcená na vozíčku jako nějaká stará bezmocná chudinka.“

Mámě se podařilo nevyhrknout, že *je* stará bez-

mocná chudinka. „Mohla bys chodit na všechny blešáky a bazary s náma,“ lálala ji. „Už vidím, jak by sis užívala smlouvání s prodavačema.“

„Myslíš, že tolik toužím po tom, vstávat před rozedněním a trčet někde na mrazu? Děkuju pěkně!“ odpověděla Flo rozhodně. „Kromě toho jsi hubeňour. Podívej se na svý ruce. Máš je jak párátko! Vsadím se, že bys mě ani neuvezla. Zvlášť po nějakých zablácenejch polích. Pokud nemůžu chodit po svejch, vůbec ven nevylezu.“

„A nemohla bys chodit s takovým tím chodítkem na kolečkách?“ napadlo mě. „To jenom strkáš před sebou.“

„No děkuju pěkně,“ odfrkla si. „Umíš si představit, jak bych vypadala? A co kdyby mě někdo poznal?“

Flo hrála v několika filmech a pak dostala roli uklízečky v jednom starém sitcomu, který se jmenoval *Život s liliputy*. Podívaly jsme se s mámou na několik dílů na YouTube. Moc legrační to nebylo, i když Flo samozřejmě hrála skvěle. Jenže tenkrát byla poloviční. Pochybuji, že by ji dneska někdo poznal – ale bylo by kruté jí to říkat.

„Vy si běžte dát něco dobrýho a já si tady zatím odpočinu,“ trvala na svém Flo.

„Jdeš s náma,“ prohlásila máma. „Já tě tam odvezu v dodávce.“

„Nemluv nesmysly! Jak bys mě tam asi dostala?“

Měla pravdu. Zkoušely jsme jí s mámou pomoci na přední sedadlo, jenže to bylo moc vysoko. Tlačily jsme ji zespodu a Flo pustila své hole a snažila se přitáhnout nahoru, ale neměla sílu.

„To je prostě na nic, děvčata,“ funěla, úplně rudá v obličeji.

„Já vím!“ napadlo mámu. „Šoupneme tě dozadu!“

Vzadu má dodávka velké dveře a rampu, po které se tam může nábytek vyvézt. Neměly jsme ji tam sice na čem vyvézt, ale pomohly jsme jí došourat se těch pět kroků po rampě nahoru. I Alfie zezadu pomáhal. Jemně do ní strkal čenichem jako do nějaké velké ovce.

„Hurá!“ zaradovala se máma.

„Ale až se rozjedeš, neudržíš rovnováhu,“ strachovala se Flo. „Na zem si sednout nemůžu – to byste mě pak neuzvedly.“

„Já vím!“ napadlo teď zase mě. Vzala jsem si klíče, odběhla zpátky do obchodu, našla staré proutěné křeslo, dostatečně lehké, abych ho unesla, a dostatečně pevné, aby udrželo Flo, a odtáhla ho k autu. „Speciální sedadlo pro Flo!“ oznámila jsem.

„To jsou moje holky!“ Flo byla dojatá. „Vy Beakerovic holky se tak snadno nevzdáváte, že ne? Bůh vám žehnej, děvčata.“

U hospody jsme byly za dvě minuty, i když jsme jely hodně pomalu, aby to s Flo moc netráslo. Máma zastavila přímo před vchodem a pomohly jsme jí vystoupit. Alfie ji i tentokrát povzbuzoval. Dělal to tak nadšeně, že ji div nepovalil.

Před hospodou sedělo několik lidí a neubránili se zvědavým pohledům.

Flo vystrčila bradu. „Udělejte cestu pro královské procesí,“ řekla svým zvučným hlasem a pak zanotovala začátek hymny.

Všichni se začali smát a Flo si to užívala. Opírala se jen o jednu hůl, aby jim mohla královsky kynout na pozdrav.

„Opatrně, vaše výsosti,“ sykla máma.

Nějak se nám podařilo dostat se bezpečně na chodník. Já jsem Flo pomohla dovnitř, zatímco máma jela zaparkovat auto. Ukázalo se, že Flo se zná s majitelkou hospody Lizzie. Vrhly se jedna druhé do náruče a Flo se málem skácela. Nohy měla po té cestě ještě roztřesenější než jindy, ale já jsem ji podpírala a podařilo se nám bez úhony dojít až ke stolu vzadu. Lizzie dokonce přinesla Flo svou velkou pohodlnou židli s polštářky, protože ty normální nebyly moc pevné.

To už tu byla zpátky i máma. Lizzie trvala na tom, že každá dostaneme jeden nápoj jako pozornost podniku. Flo si dala velký gin tonic, máma skleničku vína a já výborný koktejl – mošt

smíchaný s limonádou. I Alfie

dostal svůj nápoj – misku

s vodou, což velmi rád ocenil

a okamžitě se na ni vrhl. Vyšlo

najevo, že Flo sem dřív chodila skoro každý večer po práci na jeden nebo dva drinky. „Nebo tři nebo čtyři,“ dodala se smíchem.

Lizzie je bývalá herečka. I ona měla menší roli v sitcomu *Život s liliputy*.

Povídaly si o tom seriálu, o hercích a režisérovi –

a povídaly a povídaly –, zatímco my s mámou jsme koukaly do jídelního lístku a už nás to začínalo nudit.

„Já jsem taky kdysi hrála,“ řekla máma zničehonic.

„Vážně?“ podivila se Lizzie.

„Vážně?“ řekla trochu jiným tónem Flo, protože už mámu a její historky znala.

„Jo. Jednou jsem měla hlavní roli ve vánoční hře podle Dickense. Byla to legrace. A psali o tom i v novinách, vid', Jess?“

„Jo,“ přisvědčila jsem. Máma hrála Scrooge ve

Vánoční koledě. Jednou mi ukázala výstřižek z místních novin, kde se psalo: „*Malá Tracy Beakerová byla vynikající!*“ V té době jí bylo asi tolik co mně, a navíc to bylo jen školní představení, ale to přece Flo a Lizzie nemusejí vědět.

„A k tomu byla máma v jednom hodinovém televizním pořadu,“ dodala jsem.

To jí bylo dokonce ještě méně. Byl to dokument o dětech z dětských domovů. Máma tvrdila, že se stala hvězdou i tohohle pořadu, a já jsem neměla důvod jí to nevěřit.

Na Lizzie to udělalo dojem, ale Flo mámu pod stolem poplácala po noze.

„Tak objednáme si konečně něco k jídlu?“ řekla.

„Dala bych si jeden z těch vašich vyhlášených pájů, Lizzie.“

Máma si teda vybrala hamburger s hranolky a já jsem si objednala

bramborovou kaši s klobásou, protože jsem věděla, kdo si se mnou bude chtít dát klobásu.

Pustily jsme se s chutí do jídla a pak si ještě daly dezert, přestože jsme už byly docela plné.

Flo přinesli linecký dort, mámě karamelový s banánem a mně banánový zmrzlinový pohár. Byla jsem

moc ráda, že mám zmrzlinu aspoň teď, když jsem o ni přišla dopoledne.

Alfie žádný zákusek nedostal, protože pod stolem usnul. I on byl přecpaný.

Lizzie obsluhovala i ostatní zákazníky, ale přišla si s Flo a mámou dát cappuccino. Ráda si sbírám lžičkou tu sladkou pěnu navrchu, ale to, co je pod ní, mi nechutná.

„Pamatujete si, jak jsme sem s Jess před několika tejdny přišly na večeri – byla tu ta velká narozeninová party...?“ Máma při těch slovech míchala lžičkou kávu.

„Jasně že si to pamatuju! Oslavenec byl váš starej kamarád, ne?“ vzpomněla si Lizzie.

„Tak něco,“ přikývla máma. „On sem chodí docela pravidelně.“

„Je to učitel, že jo? Choděj sem na každou oslavu,“ odpověděla Lizzie. „Uměj se pěkně odvázat.“

„Že by se Petr Ingham uměl odvázat?“ podivila se máma.

„A kdo to teda je, tenhle Petr?“ zajímala se Flo. „Nějakej tvůj bejvalej přítel?“

„To těžko! Znáám ho z dětskýho domova. Vyrůstali jsme tam spolu.“

„Mám mu říct, že jste se tu na něj ptala?“ navrhla Lizzie.

„Ne! Nebo možná jo. Já nevím. Myslela jsem, že se k nám přijde podívat do krámu. Flo ho pojmenovala Skládka a přesně takhle jsme říkali děcáku.“

„Připadá mi, že se ti trochu *líbí*, Tracy,“ poznamenala Flo.

„Prdlačky!“ napodobila máma Flo.

Upřeně jsem se na ni podívala. Červenala se. Možná to bylo tím, že v hospodě bylo horko a všechny jsme se přejedly. Možná.

Uložily jsme Flo do postele v přízemním pokojíku za obchodem a podaly jí její obvyklou láhev s čajem a sušenky, kdyby v noci dostala hlad (což bylo docela nepravděpodobné po té obří večeři). Potřebovala i ohřívací láhev, přestože bylo léto. Dávala si ji k nohám, aby je měla v teple a nechytaly ji křeče. Pro případ, že by nemohla spát, měla vedle lampičky položenou knížku. Byla to nejtlustší kniha v celém obchodě a jmenovala se *Jih proti Severu*.

„To je teď moje jediný potěšení, když už jsem v ložnici sama,“ hihňala se Flo.

K tomu měla puštěné rádio, ale hodně slabě.

„Vždyť vůbec nemůžeš rozumět, co tam říkají,“ namítla jsem.

„Stejně je to příjemný. Připadá mi, že tu je někdo se mnou,“ vysvětlila.

„Vždyť jsme tu s tebou my,“ připomněla jí máma. „Já s Jess jsme přímo nad tvým pokojem. Pokud bys něco potrebovala, stačí zavolat.“

„Jste moc hodný holky,“ pochválila nás dojatě Flo.
„Nevím, co bych dělala bez vás.“

„A my zase nevíme, co bysme dělaly *bez tebe*,“
řekla máma.

„Nechcete náhodou jednoho krásnýho dne zmizet,
že ne?“ ujišťovala se Flo.

„V žádném případě. Máš nás na krku na věky
věků. A teď už běž spát. Dobrou, Flo.“

„Dobrou, drahoušku. Dobrou, Jess.“

„Dobrou noc, Flo.“ Dala jsem jí pusu. Její tvář byla
vždycky měkká a voněla pudrem a hodně sladkou
a těžkou voňavkou. Měla spousty
flakonků s parfémy a neustále
je na sebe stříkala, přestože
některé už byly pěkně
staré. Kdykoliv jsem se
k ní naklonila, musela
jsem zadržet dech, ale
říkala jsem si, že by
mohla být cítit daleko horšími věcmi.

Máma šla naposledy vyvenčit Alfieho. Mně by to
po setmění nedovolila. Začala jsem se chystat do
postele. Zatím jsme neměly čas pořádně si opravit
horní místnosti, protože jsme měly plné ruce práce
s obchodem. Menší pokojíček byl pořád plný krámů
a já jsem bydlela ve větším pokoji s mámou. Na
stropě byla kromě prasklin i vlhká skvrna a květi-
nová tapeta na zdi byla na několika místech od-
tržená, ale na to jsme byly zvyklé z našeho bytu
v Marlborough Tower. Hlavně že jsme tu měly naše
oblíbené věci, abychom se tu mohly cítit jako doma.

Máma sem pověsila náš obraz matky s dcerou, které se objímají, a já jsem na okenní parapet naaranžovala naše porcelánové pejsky. Můj starý plyšák Hafík ležel na polštáři a hlava mu plandala. Bylo to tím, že z něj vypadlo trochu vycpávky, ale vypadal teď smutně. Neubránila jsem se výčitkám, že si hraju s Alfiem a jeho nechávám ležet na posteli.

Vzala jsem ho, pohladila a odnesla ho na parapet za porcelánovými pejsky. Hrála jsem si na to, že ho každý z nich zaštěkáním pozdravil a očichal. Je mi jasné, co by si o mně někdo mohl pomyslet, kdyby mě viděl, ale byla to legrace, tak mi to bylo jedno.

S Hafíkem v podpaží jsem vyhlédla z okna. Viděla jsem pizzerii, indickou restauraci a fast food na rohu, kde prodávali smaženou rybu s hranolky. Pokud byla máma na vaření moc unavená, měly jsme tu spoustu jiných možností. Spatřila jsem ji, jak se vrací do naší ulice s Alfiem v závěsu. Ten se zastavoval u každé pouliční lampy. Když máma prošla pod lampou, všimla jsem si, že telefonuje. Držela mobil těsně u ucha a vypadala, že vůbec nevnímá, co se děje kolem. U našeho obchodu se zastavila, ale nešla hned nahoru. Stála tam a telefonovala ještě

dobrých pět minut, zatímco Alfie netrpělivě pobíhal kolem ní.

Rozbušilo se mi srdce. S kým to mluvím? Proč nechce, abych ji slyšela? Není to snad Sean Godfrey, nebo ano? Od té doby, co se s mámou rozešli, se s ní párkrát pokusil navázat kontakt. To, že se stěhujeme pryč z Marlborough Tower, jsme mu neřekli, ale on si došel za Tyronem a všechno z něj vytáhl.

Pro Tyrona je Sean něco jako Pán Bůh. Zato máma je podle něj blázen, že se s ním rozešla. Možná si myslel, že mámě prokazuje kdovíjakou laskavost, když mu prozradil, že jsme se odstěhovaly k moři. Naštěstí mu neřekl, kam *přesně*, takže jsme se cítily docela bezpečně. Tyrone mi pak o tom napsal zprávu na mobil, aby se ujistil, že to udělal správně. Odepsala jsem mu velkými písmeny:

NE, UDĚLAL JSI TO ÚPLNĚ ŠPATNĚ!!!

Čekala jsem, že máma bude zuřit, ale té připadalo, že jsem byla k Tyronovi zbytečně tvrdá. „On za to nemůže, že je trochu ťululum,“ řekla.

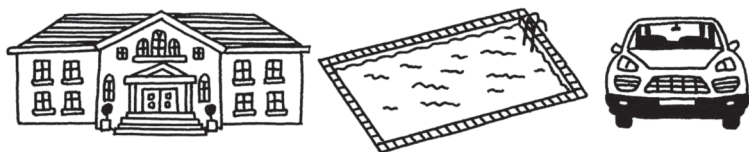
„Mami! Shodly jsme se přece na tom, že nikomu kromě nejbližších přátel *neřekneme*, kde jsme,“ připomněla jsem jí.

„Já vím. Jenže Tyrone si mohl myslet, že Sean je náš nejbližší přítel, když jsme u něj bydlely a já jsem s ním byla zasnoubená.“

„Nebydlely jsme s ním zase tak *dlouho*. A byli jste sice zasnoubení, ale nevzali jste se. Navíc je Sean Godfrey první mezi těma, kterejm to říct *nechceme!*“ zlobila jsem se. „Mně připadá, že ťululum jsi ty, mami.“

„Hele, hele! Nech si ty drzosti! Ty děláš, jako by Sean byl masovej vrah. Možná... se mu jen stejská.“

Vůbec se mi nelíbil tón, jakým to řekla. Jako kdyby se jí stýskalo *po něm*. Tady v Cooksea jsme přece tak šťastné. Máme tu Flo a obchod a moře a Alfieho a jedna druhou. Co by máma ještě chtěla? No dobře, nemáme tak obrovský dům, jako měl Sean Godfrey, ani vlastní bazén a velké nové auto.

Jenže po tom přece netoužíme! Navíc už tyhle věci pro nás stejně nejsou k mání, protože je celkem jisté, že se k němu nastěhovala mámina úhlavní nepřítelkyně Justina Littlewoodová.

Máma *pořád* telefonovala. Příkyvovala, mumlala a pozorně poslouchala. Alfieho to už přestávalo bavit. Běhal kolem ní a omotával ji vodítkem, a když si ho dlouho nevšímal, začal na ni štěkat. Člověk nemusel být expert na psí jazyk, aby pochopil, co jí chce říct: *Tak dělej! Už mě to nudí! Chci jít domů! Chci svoje granule! Chci svůj pelíšek! Chci Jess!*

Otevřela jsem okno a vyklonila se ven. „Mami!“